

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתקלה

ערב שבת קודש פ' אמור

[באה"ק: בהר] ה'תשע"ב

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושתיים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"י שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החיילת בייצבאות השם" חנה תחי
ליום הולדתה הראשון ביום כ"א אייר,
הי' תהא שנת עשירות וברכות

ולזכות אחותה

החיילת בייצבאות השם" מושקא תחי

*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' שניאור זלמן וזוגתו מרת רחל שיחיו ניגן

* * *

לזכות

הרה"ת ר' זאב מאיר שיחיו קזנר

לרגל יום ההולדת שלו ביום כ"ד אייר,

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק,

ומתוך בריאות הנכונה, ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י ידידו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

* * *

IN LOVING MEMORY OF OUR DEAR PARENTS

Reb Tzvi Hersh ben Reb Shmuel ע"ה Goldstein

Passed away on 14 Iyar - Pesach Sheini, 5735

Mrs. Chava Rivka bas Reb Avrohom ע"ה Goldstein

Passed away on 7 Tamuz, 5738

Reb Berl Leib Haleivi ben Reb Tzvi Hersh Haleivi ע"ה Gross

Passed away on 7 Tishrei, 5759

Mrs. Chaika bas Reb Yosef ע"ה Gross

Passed away on 28 Tamuz, 5741

ת. נ. צ. ב. ה.

DEDICATED BY THEIR CHILDREN

Mr. & Mrs. Isser and Sarah Goldstein

שיחיו and families

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר"י לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולענין ר' יוסף אר"י לייב ב"ר משה באר ז"ל מרת חשוא ב"ר נטע אורי הכהן ע"ה
ולענין ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולענין יוסף ב"ר אר"י ע"ה
ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

ב"ח.
 בהשיות דש"ם בהעלותך נהבאר במ"ש רש"י (אמרו כב, כד) "זכרון תרועה - זכרון פסוקי זכרונות ופסוקי שופרות לזכור לכם עקידת יצחק שקרב החתיו איל", שכוונתו בפעם בזה הוא, שמירוש "זכרון תרועה" הוא שצריך להזכיר ענין עקידת יצחק שקרב החתיו איל, וזהו מירוש "תרועה" שנכתוב (כי לא מציינו בכל התורה, עד לפרשת פנחס, שצריך להקדש בשופר ב"ח, ולכן מוכרח לפרש ש"תרועה" הו"ע עקידת יצחק שקרב החתיו איל), והזכרה זו הוא ע"י פסוקי זכרונות ופסוקי שופרות. ובהו הירץ פ"ה רש"י "לזכור לכם עקידת יצחק כו" (ולכאורה, בשביל מה הוצרך רש"י לפרש כאן השעם על אסירת פסוקי זכרונות ופסוקי שופרות), שכוונתו של רש"י ואינו לפרש הפסוק, כי אם, אדרבה, מירוש הכתוב "זכרון תרועה" הוא לזכור לכם עקידת יצחק כו", אלא שהזכרה זו היא ע"י פסוקי זכרונות ופסוקי שופרות.

שאלתו א) ע"י משות, הרי אין הכרח במשטות הכתובים לכאורה, שהזכרת עקידת יצחק תהי" ע"י פסוקי צאצא זכרונות ופסוקי שופרות דוקא. דלכאורה, אפשר להיות הזכרה זו ע"י אמירת פרשת העקידה וכדומה, ומהו ההכרח שההזכרה תהי" ע"י פסוקי זכרונות ושופרות דוקא? ב) בכל העשרה פסוקים דשופרות, לא נזכר (במשטות הענינים) ענין עקידת יצחק, ורק ענין השופר דמ"ח, דבאולה שפנחסא העמידה, אבל לא ענין עקידת יצחק? ג) גם אם נאמר, שמכיון שכתוב בתורה "זכרון תרועה", צריך להזכיר ענין של (תרועה) שופר בנפול (ולא רק עקידת יצחק, שלא הי" שם שופר בפועל, ורק שקרב החתיו איל, שמחיל אצ"ח בזה התרועה דשופר), עדיין אינו מובן, לפה צריך לומר פסוקי זכרונות. דלכאורה, הוצרכו רק לומר פסוקי שופרות וגם פסוקים ע"ד עקידת יצחק, אבל לא פסוקי זכרונות (שלא מדובר בהם שפנחסא עקידת יצחק ענין עקידת יצחק)? - בעת התורה זכרו, שנאמר בהשיות "זכרון תרועה, הנה הזכרת ה"תרועה" הוא ע"י פסוקי שופרות. אבל מכיון שנאמר בכתוב "זכרון תרועה" צריך לומר גם פסוקי זכרונות". אם נכון כמו שהורנו, דלכאורה, כפי משנת בהשיות, מירוש "זכרון תרועה" הוא זכירת ענין העקידה (שקרב החתיו איל, שהו"ע "תרועה"). ה"זכרון" ו"תרועה" אינם ב' ענינים כי אם, כאורה אלהי אלהי ישראל.

בקשת ותביעת בני"י תמהר את הגאולה

רואים שכל עיקרה של מצות פסח שני לא באה אלא ע"י הדרישה והתביעה של ישראל "למה נגרע", שכתוצאה ממנה נתחדש הציווי דפסח שני ● ועד"ז בענינו - בקשת ותביעת בני"י אודות הגאולה: עיי"ז שישראל מבקשים וצועקים אודות הגאולה - פועלים הם שהגאולה תבוא במהירות וזריזות יותר מכמו שהיתה לולי בקשה ותביעה זו! ● למרות היותו בטוח שהגאולה תבוא, אינו יכול להשאר אדיש ולהמתין שהגאולה תבוא "מחרתיים", כאשר ביכלתו לפעול שתבוא מחר! ● משיחת יום ד' פ' בחוקותי, פסח שני ה'תשד"מ - בלתי מוגה

לכאורה, היתה מצוה זו צריכה להנתן ע"י הקב"ה בעצמו - ככל שאר רמ"ז מצוות עשה, ואעפ"כ רואים שכל עיקרה של מצוה זו לא באה אלא ע"י הדרישה והתביעה של ישראל "למה נגרע", שכתוצאה ממנה נתחדש הציווי דפסח שני, ועד כדי כך - שציווי זה פעל שלימות בכל המצוות, שכן, מצוה זו השלימה את המספר דתרי"ג מצוות, [ישנם כמה תקנות שאינם אלא מדברי סופרים, וכמו כן ישנם כמה מצוות שאינם נמנים בתור מצוה בפ"ע, ואילו הציווי דפסח שני הוא א' מרמ"ח מצוות עשה, שהראשונה שבהם - המצוה ד"אנכי ה' אלקיך"², הכוללת את כל מצוות עשה³, וביניהם - הציווי דפסח שני],

ישנם הטוענים: מדוע מדברים ומכריזים ללא הרף על הנושא של ביאת המשיח, "אני מאמין... בביאת המשיח... אחכה לו בכל יום שיבוא" - יש לסמוך על הקב"ה שיגאל את ישראל מתי שירצה!?

הקב"ה שלח את בני"י לגלות, והוא זה שצריך לגאול אותם! וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: לא מרצוננו גלינו מארץ ישראל ולא בכוחותינו אנו נשוב לארץ ישראל, אבינו מלכנו הוא ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו ויקבץ נדחנו מארבע כנפות הארץ ע"י משיח גואל צדק. וא"כ, מה פשר התביעה והצעקה אודות הגאולה - יש לסמוך על הקב"ה!?

הנה על זה בא הלימוד וההוראה מ"פסח שני":

(2) יתרו כ. ב. ואתחנן ה. ו. (3) זח"ב צא, א. תניא רפ"כ.

(1) לקו"ד ח"ד תרצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א קע"ה, ב.

ועי"ז נפעל שלימות גם בתורה – מכיון ששלימותה של התורה תלוי בקיום המצוות במעשה בפועל, כמאמר⁴ "תלמוד גדול שמביא לידי מעשה".

וכל זה נפעל – כאמור – ע"י הדרשה והתביעה של ישראל, שלא סמכו על הקב"ה (כביכול)... אלא תבעו שרצונם להקריב קרבן פסח, ועי"ז פעלו שיתחדש ציווי בתורה, ציווי המביא לשלימות כל התורה ומצוותי'.

ועד"ז בענינו – בקשת ותביעת בני אודות הגאולה:

לא זו בלבד שבקשה ותביעה זו אינה היפך התורה ח"ו, אלא אדרבה – התורה ציוותה להתנהג כן, ע"י אנשי כנסת הגדולה, שתיקנו שכאשר יהודי מבקש צרכיו מהקב"ה בעת תפלת העמידה – יאמר בתפלתו: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח... כי לישועתך קיונו כל היום", "ותחזינה עינינו בשוך לציון!"

ואינו מסתפק בכך שמבקש ודורש זאת בתפלה אחת – אלא חוזר על בקשה ותביעה זו בכל תפלה ותפלה, ג' פעמים בכל יום!

לכאורה, כבר ביקש זאת בתפלת שחרית, ולאחרי כן גם בתפלת המנחה – המובחרת שבכל התפלות, כדברי הגמרא⁵: "לעולם היא אדם זהיר בתפלת המנחה שהרי אליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה", וא"כ, מהו הצורך לחזור ולבקש זאת בתפלה הסמוכה – תפלת ערבית?!

זאת ועוד: בתפלת העמידה נמצא יהודי במצב של "כעבדא קמי מרי"ו⁶, ואז יש להזהר בכל תיבה ותיבה כו', ובלשון הכתוב⁷: "היו

4 קידושין מ, ב. וש"נ. רמב"ם הלכות ת"ת פ"א ה"ג. פ"ג ה"ג. הל' ת"ת לאדמוה"ז פ"ד ה"ג-ד.

5 ברכות ו, ב. וראה סה"מ עזר"ת ע' פב ואילך. סה"מ קונטרסים ח"א רג, ב ואילך.

6 שבת י, רע"א. רמב"ם הל' תפלה פ"ה ה"ד. שו"ע אדה"ז או"ח סי' ס"ח צה.

7 קהלת ה, א. וראה ברכות סא, רע"א.

דברך מעטים!"

ואעפ"כ, לא עוברת תפלה אחת ויחידה ללא בקשת ודרישת בני על הגאולה!

בני מבקשים וצועקים – ביחד עם דוד המלך, דוד מלכא משיחא – "עד מתי"ו⁸!... וכמו כן צועקים: "אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל"ו⁹!...

ומבואר במדרש תהלים¹⁰: "הצדיקים אומרים להקב"ה מה תעשה, אומר לו קום והוא קם, שנאמר¹¹ קומה ה'... אומר לו אל תישן והוא מתעורר, שנאמר¹² עורה למה תישן, והוא מתעורר שנאמר¹³ ויקץ כישן ה'. אומר לו אל דמי והוא שומע, שנאמר¹⁴ מקים דבר עבדו ועצת מלאכיו ישלים, וכן ישעי' אומר¹⁵ על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים גו' ואל תתנו דמי לו... אל תחרש ואל תשקוט א-ל עד שאתה רואה בעלבון בניך".

וכפי שמבאר המגיד¹⁶ שזהו "ע"ד תפלתו של חוני המעגל שהיתה משנית כביכול רצון הבורא... (כ)משל אחד שלוקח את חבירו אצל היד ואינו מניח אותו לילך ומשנה רצונו כו".

ונמצא, ישעי' שישאל מבקשים וצועקים אודות הגאולה – פועלים הם שהגאולה תבוא במהירות וזריזות יתור מכמו שהיתה לולי בקשה ותביעה זו!

וזהו גם תוכן הבקשה והתביעה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח... כי לישועתך קיונו

8 ראה שיחת ש"פ תשא, שושן-פורים קטן ה'תשד"מ ס"ח. וש"נ.

9 תהלים פג, ב.

10 עה"פ.

11 בהעלותך י, לה.

12 תהלים מד, כד.

13 שם עה, סה.

14 ישעי' מד, כו.

15 שם סב, ו-ז.

16 או"ת (הוצאת קה"ת) צז, ב.

זכרונות. יעורר כן הזכרון שימת לב וכו' ואף שאינו נוגע כאן – נוגע בהתכלית: לזכור להם [?] כו'. – כ"ז לשופרי' דמילתא). (בזכור את יום השבת ה"ז צ"ל תמיד ומוכרח [?] זכור; שאין שם שום ענין לזכרון בפני עצמו, ורק שצריך לתת לב לזכור את יום השבת?)

עפה"ל מתורץ ג"כ: 1) דלא העתיק רש"י בפנים תיבת תרועה.

2) הקס"ד דרמב"ן להקשות למה לא כ' רש"י גם ע"ד פסוקי מלכיות (ובפרט שתיכף מוסיף שזה נלמד ממק"א!).

3) הגירסא ברש"י (אלא שהקשו עלי' במפרשי רש"י) המוסיפה גם פסוקי מלכיות (דזהו שייך לפעולות זכרון תרועה) (וכמו קול שופר דמתן תורה. ו"הפסקת הקול" "סילוק שכינה") והנפעל מזכיר את הפועל).

ועוד.

בהמשך שאלת המניחים הוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א כמה הערות ותיקונים, כדלקמן:

בקטע הראשון שורה ב' – הוסיף אחרי "לכם": (נ"א: להם). שורה אח"כ הוסיף אחרי "זכרון תרועה": "לכם" ציווי על ישראל – כמו שבתון ומק"ק [=ומקרא קודש]. כמה תיבות אח"כ הוסיף: בכמה דפוסים הגירסא בפרש"י "להם" – למעלה, והדגיש תיבות: להזכיר, עקידת יצחק, שזנה. אחר תיבות "איל" ו"תרועה" רשם כ"ק אד"ש מה"מ: !!

בקטע הבא הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ אחר תיבת "הזכרה": תרועה. כמה תיבות אח"כ רשם !? אחר תיבת "וכדומה". שורה אח"כ, אחר תיבת "דשופרות" רשם: היינו תרועה.

לקראת סוף העמוד הראשון, בסוף שורה המתחלת "הזכרת", כתב כ"ק אד"ש מה"מ: (ע"ד זכור את יוה"ש וכיו"ב). כמה שורות אח"כ העביר קו מחיקה על היינו ש"זכרון", והוסיף בהמשך: כמוכרח מהניקוד (ע"ד הפשט).

לזכות הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחיו

ויילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי שי' לאבקובסקי

מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

מדוע התעכב רש"י לפרש את התיבות "זכרון תרועה"

בקשר עם פ' השבוע – פ' אמור, הבאנו (בע' 15-14) צילומים (מוקטנים) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בשיחת ש"פ בהעלותך ה'תשכ"ז בביאור על פרש"י בפרשתנו (כג, כד)

(נדפס ב"שיחות קודש" תשכ"ז ח"ב ע' 5-194. וראה לקו"ש ח"ב ע' 103 ואילך. צילום של חלק נוסף ממענה הרבי בענין זה הובא ב"יחי המלך" קנג ע' 19)

להלן פענוח הכת"ק (בא בהדגשה):

בתחילת העמוד הראשון הדגיש כ"ק אד"ש מה"מ תיבת "אמור" וסימן * לסוף העמוד השני, שם כתב:

(* והובא בהתועדות פ' בהעלותך רק בדרך אגב (ובמילא גם בקיצור).

ובקצרה: הקושיא העקרתית בפ' אמור: זכרון תרועה – תיבות רגילות בלה"ק, ומה הזקיקו לרש"י לפרש מה בזה בכלל?! ועכצ"ל דרש"י פארטייטשט תוכן (וטעם) הצינוי הכי תמוה (משא"כ "שבתון" "מקרא קדש") זה שיזכרו תרועה [דלא כטעות הרושם, שרש"י מפרש ע"ד הפשט הפשוט – שהרי לא מזכיר רש"י "ור"ד" וכיו"ב: זכרון תרועה – זכרון עקדת יצחק!!!]

– וגם אין לתרץ (בדוחק עכ"פ) שיזכרו (זכות קיומם) מצות תק"ש בר"ה, שעדיין לא נצטוו ע"ז.

ומפרש"י (ע"ד זכור את יוה"ש "תנו לב לזכור" את יוה"ש) דזכרון תרועה יהי' באופן דיזכירו פסוקי זכרונות (ע"ד הנ"ל, אלא שכאן הוא בנוגע לתרועה, ולכן צ"ל) ופסוקי שופרות

[אלא דבשבת ל"ג הגבלה בזמן – ולכן פרש"י "תמיד" (ובמילא הוכרח גם להוסיף: דאם נזדמן כו') בשר המשקים מוגבל "כאשר ייטב לך", וכאן בחודש הז' בא' לחודש*]

(* הערת המו"ל: כאן נעתק ב"שיחות קודש" (שם) המענה שהובא ב"יחי המלך" (שצויין לעיל), ולשלימות הענין הננו מעתיקים כאן את המענה כפי ששולב בשאלת המניחים:

לא תפסנו הכוונה במ"ש "דזכרון תרועה יהי' באופן שיזכירו פסוקי זכרונות (ע"ד הנ"ל כו'. דמכין שע"ד הפשט פירוש זכרון תרועה הוא (כמוכרח מהניקוד) דערמאנען באופן דזכרון ושימת לב כו' די תרועה (היינו ש"זכרון" אינו ענין בפני עצמו, ורק בא בהמשך ל"תרועה", שצריך להזכיר את התרועה), מהר"ע אמירת פסוקי זכרונות? ולמה אינו מספיק זכרון התרועה באמירת פסוקי שופרות א"כ אין כלל בכלל מקום לזכרון ושימת לב – כיון שהמדובר רק למשך יום אחד. והול"ל "אמירת תרועה" וכיו"ב (דמתי ישכח!!) דמרבא – נוסף על העיקר שופרות – גם

כל היום" – אשר למרות שבכל מנין המצוות לא מצינו מצוה לומר תפלה זו, הרי ישנו פס"ד ברור ברמב"ם¹⁷ שהמצות עשה דתפלה היא – "שיהא אדם . . שואל צרכיו שהוא צריך להם", היינו, שכאשר יהודי מרגיש שחסר לו משהו – עליו לבקש על זה מהקב"ה בכל עת מצוא ("לעת מצוא"¹⁸), ועפ"ז: אם בנוגע ל"מזוני" מבקש האדם מהקב"ה שיתן לו "מזוני רויחי", – יש לו אמנם מזון בצמצום, אבל רצונו "מזוני רויחי" דוקא, ואכן מותר לו וצריך לרצות כן ע"פ תורה, כפס"ד המשנה¹⁹ שמכיון שכל יהודי הוא בן אברהם יצחק ויעקב, הרי גם כאשר נותנים לו "כסעודת שלמה בשעתו" אין יוצאים ידי חובה! –

הרי עאכו"כ כאשר מדובר אודות ענין הגאולה – הנה למרות היותו בטוח שהגאולה תבוא, אינו יכול להשאר אדיש ולהמתין שהגאולה תבוא "מחרתיים", כאשר ביכלתו לפעול שתבוא מחר!

ויתירה מזו: אם רק ירצה – ביכלתו לפעול שהגאולה תבוא היום, כפס"ד הרמב"ם²⁰: "צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה [לא רק "מראש השנה ועד יוהכ"פ"] כאילו חציו זכאי וחציו חייב, וכן כל העולם חציו זכאי וחציו . . עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה", ומובן, שהכוונה בזה ל"תשועה והצלה" מיידית, לא רק למחרת או מחרתיים, כפשטות המשל דכף מאזניים

שקולה, שכאשר מוסיפים פרט קטן על א' מכפות המאזניים, הרי זה מכריע תיכף ומיד, וכן הוא בנמשל [שהרי ה"משל" ד"תורת אמת" מכון בכל פרטיו], שע"י מצוה אחת "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – תיכף ומיד ממש, ובלשון הרמב"ם²¹: "מיד הן נגאלין".

וכאמור – זוהי כללות ההוראה הנלמדת מההידוש דפסח שני לגבי שאר ימי השנה כולה, כולל שבתות וימים טובים:

שבת – "מיקדשא וקיימא"²², ללא פעולתן של ישראל. ואפילו ימים טובים, ש"ישראל קדשינהו לזמנים"²³ – הרי אין זה באופן של אתערותא דלתתא מלכתחילה, כי פעולתן של ישראל אינה אלא בכך שהם קובעים את היום ד"ראש חודש" [ועד שהקב"ה ופמליא של מעלה באים לשאול בב"ד של מטה אודות קביעת הזמן דר"ח²⁴], אבל ענין זה גופא אינו אלא לאחרי ציווי הקב"ה – "אשר קדשנו במצוותיו וצווננו" – בנוגע לכללות הענין דקידוש חדשים ועיבור שנים.

אמנם פסח שני – הרי כל עיקרו לא בא אלא כתוצאה מתביעת ודרישת בני": "למה נגרע", כנ"ל בארוכה.

ועאכו"כ בנוגע לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – שבודאי מבקשים ודורשים כל בני"ע על ענין זה, והם אלו שפועלים זאת!

(21) שם פ"ז ה"ה.

(22) ביצה יז, א. נת' בתו"א יתרו סט, ג ואילך.

(23) ברכות מט, א. תו"א שם. ובכ"מ.

(24) ראה דב"ר פ"ב, יד. שמו"ד פט"ו, ב. ויש"נ.

(17) הל' תפלה פ"א ה"ב.

(18) תהלים פב, ו. וראה ירושלמי ברכות פ"ד ה"א.

(19) ב"מ רפ"ז.

(20) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

אין עצה אחרת, אלא לעשות רעש באמת

כותב הרמב"ם¹: "לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה". וכפי שמוסיף במק"א² "שנאמר³ אל תחרוש על רעך רעה והוא יושב לבטח אתך".

ובענין זה נשאלת שאלה – ע"פ נגלה – בנוגע לכללות הנישואין דהקב"ה עם כנסי, בעת מ"ת (כפי שכבר דובר פעם בארוכה⁴):

מכיון שמפורש בתורה "וקם העם הזה וזנה וגו' ועזבתים גו"⁵, "וישליכם אל ארץ אחרת גו"⁶, נמצא, שבעת הנישואין, במ"ת, ה' בדעתו של הקב"ה לגרש, ח"ו, את כנסי – היפך דין התורה (גם בנוגע להקב"ה, "מגיד דבריו ליעקב גו"⁷, "מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות⁸") "לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה!?"

ואין לומר שבנדו"ד הרי זה באופן ש"הודיעה בתחלה שהוא נושא אותה לימים", שאז "מותר"² (מפני שאין זה באופן ד"יושב לבטח אתך") – שהרי, מובן וגם פשוט, שמכיון שהדבר תלוי בדעתם ורצונם ("אין האשה מתקדשת אלא לרצונה"⁹), בודאי לא יסכימו ישראל – בהיותם "עם חכם ונבון"¹⁰ – לנישואין שאינם אלא לימים בלבד!

ומכיון שכן, אין להקב"ה ברירה, כביכול, שהרי אסור לו לשאת אשה ודעתה לגרשה, ולאידך, "להחליפם"¹¹ באומה אחרת איני יכול!

ומכיון שכן, בהכרח לומר שמלכתחילה אין כאן ענין של גירושין כלל, ומעולם לא ה' בדעתו לגרשה ח"ו, ובלשון ישעי' הנביא¹² – נביא הישועה – "אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתי" (בתמי"), כלומר, אין מציאות כזו!!

ומה שיש למראית-עין וכיו"ב – יתרץ משיח צדקנו, או שכבר מתורץ הדבר – שאין זה אלא למראית-עין בלבד.

ומכיון שכן, מי מעכב בידו?!...

בנוגע ליהודי – כותב הרמב"ם¹³ (בשיעור דיום השבת) ש"רוצה להיות מישראל ורוצה

1) ה' גירושין פ"י הכ"א.
2) ה' איסורי ביאה פכ"א הכ"ח.
3) משיח ג, כט.
4) שיחת ש"פ קרח תשמ"ה סל"ג-מגג (התוועדות ח"ד ע' 2378 ואילך).
5) וילך לא, טז-יז.
6) נצבים כט, כז.
7) תהלים קמז, יט.

8) שמו"ד פ"ל, ט.
9) רמב"ם ה' אישות רפ"ד.
10) ואתחנן ז, ו.
11) רות רבה פתיחתא ג. וראה לקו"ש ח"א ע' 3. וש"נ.
12) ישעי' נ, א.
13) ה' גירושין ספ"ב.

ב"שעת הדחק" - הגלות, יכולים לסמוך על רשב"י

. . באים מיום סגולה דל"ג בעומר, ובמילא, ישנה הנתנית כח דרשב"י – "כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק",

כולל – שכאשר נמצאים ב"שעת הדחק", זמן הגלות, יכולים "לסמוך" על ר' שמעון, שבודאי יבטל את כל הענינים הבלתי-רצויים, כאמור, "לפטור את כל העולם כולו כו"¹,

ועוד והוא העיקר – לזרז בזירוז אמיתי, "לא עיכבן אפילו כהרף עין", קיום מאמרו של רשב"י בגמרא (קרוב לסיום מסכת) "בוא וראה כמה חביבין ישראל לפני הקב"ה, שבכל מקום שגלו שכנה עמהן . . ואף כשהן עתידין להגאל שכנה עמהן, שנאמר ושב ה' אלקיך את שבותך, והשיב לא נאמר אלא ושב, מלמד שהקב"ה שב עמהן מבין הגלויות", ביחד עם כאו"א מישראל, "בנעריו ובזקניו גו' בבנינו ובבנותינו", במהרה בימינו ממש, "ארו עם ענני שמיא".

(משיחת ל"ג בעומר ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

האופן הכי "קרוב" ללימוד התורה מפי משיח

אצל הקב"ה שייך הענין ד"טרם יקראו ואני אענה", היינו, ששמיעת הדברים היא קודם אמירתם, אבל אצל בני אדם לא שייך ענין כזה, ולכן, האופן הקרוב ביותר ("קרוב . . מאד") הוא – רגע כמימרא.

וזוהי המעלה שבלימוד התניא על גלי הרדיו – שבאותו רגע שהדברים נאמרים, נשמעים הם בכל העולם כולו, עד "קצה השמים" (באופן ד"קרוב . . מאד"). וכל זמן שלא זכינו ללימוד התורה מפי משיח צדקנו ומפי הקב"ה – לא יתכן לימוד התורה באופן "קרוב" יותר (בין אמירת הדברים לשמיעתם) מאשר רגע כמימרא (כפי שזה בלימוד התורה על גלי הרדיו).

(משיחת ש"פ אמור ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול
ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
י"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחי

אופן הכניסה לארץ בגאולה

כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה" (בהר כה, ב)

והנה, נוסף על האמור לעיל בפירוש ד"כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה" שהכניסה לארץ חדורה בכוונה הפנימית ד'ושבתה הארץ שבת לה" – יש לפרש גם כפשוטו ממש, ביחס לכניסה לארץ בגאולה העתידה:

הכניסה לארץ בגאולה העתידה לא תהי' באופן של כיבוש ומלחמה, ככניסה לארץ בפעם הראשונה, שבע שכבשו ושבע שחלקו – אלא, מתוך מנוחה, "בשובה ונחת", ותיכף ומיד.

ונוסף לזה, לא יצטרכו לעבודה ד"שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך" – שהרי "עתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות וכלי מילת", אשר, עם היותם "גלוסקאות וכלי מילת" שיצאו מ"הארץ" (לא מהשמים), מ"מ, לא יהי' צורך בפעולה טבעית כדי להשיגם, מכיון שארץ ישראל תוציאם בדרך נס, כך, שלא יהי' צורך להמתין משך זמן.

[בנוגע ללידה, "עתידה אשה שתלד בכל יום" – הרי, מכיון שצריך להיות עיבור תחילה, לכן, גם לעתיד לבוא יהי' דרוש משך זמן, אלא, שבמקום ט' חדשים יהי' העיבור במשך ט' שעות (כמבואר ברשימות הצ"צ), אמנם, בנוגע ל"גלוסקאות וכלי מילת", מכיון שלא שייך בהם ענין העיבור, לא יהי' צורך להמתין ט' שעות, ואפילו לא ט' רגעים, אלא, תיכף ומיד (ממש)].

ועפ"ז, בכניסה לארץ בגאולה העתידה – מכיון שלא יצטרכו להמתין לכיבוש וחלוקה, ולשש שנים של עבודה בשדה ובכרם – הרי תיכף ומיד, "ושבתה הארץ שבת לה" כפשוטו; ורק לאחר"ז, מכיון שצריך להיות דירה בתחתונים דוקא, יהי' גם "שש שנים תזרע שדך" – באופן ד'ועמדו זרים ורעו צאנכם ובני נכר אכריכם".

וגם ענין זה שייך במיוחד לרשב"י, בעל ההילולא דל"ג בעומר – ע"פ המסופר בחז"ל שרשב"י הי' מלומד בנסים" (שלכן שלחוהו לרומי כו'), ועד כדי כך, שאצל רשב"י לא הי' ענין של חורבן וגלות (כפתגם אדמו"ר הזקן), ועוד ועיקר, כאמור, ש"בהאי חיבורא דילך . . יפקון בי' מן גלותא ברחמים", שאז יהי' "כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה" – כפשוטו ממש.

(משיחת ש"פ אמור ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"ז זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקוים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

הוא לעשות כל המצוות כו", אלא, "יצרו הוא שתקפו"; – אבל בנוגע להקב"ה – לא שייך דבר כזה!

ובמילא, מתחזקת עוד יותר הצעקה: "עד מתי"...

מכיון שהקב"ה נשא לאשה את כנס"י – חייב לזון אותה, ובמכ"ש וק"ו: אם הקב"ה זן את העולם כולו בטובו בחן בחסד וברחמים" – ישראל עם קרובו, אשתו, על אחת כמה וכמה!

ובלשון הכתוב: ¹⁴ "שארה כסותה ועונתה לא יגרע", וכל זה – לפי הבנת וטובת האשה, כנס"י, שכן, אם יתן מזון ("שארה") המתאים לו אבל אינו מתאים לאשה (שאינה יכולה לאכלו, או שאינה מרוצה ממנו כו') – אין זה "שארה" (מזון שלה), ועד"ז בנוגע ל"כסותה" – בהתאם לצרכה וכבודה כו'¹⁵, ועד"ז בנוגע ל"עונתה" – באופן של פיוס וברצון דוקא (כמבואר ברמב"ם¹⁶).

ולכן, אין עצה אחרת, אלא אם כן לעשות רעש באמת ("מאכן דעם אמת'ן געוואלד")... (כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך, ואמר:)

לדפוק על השולחנות כמו שצריך לדפוק על השולחנות – אזי יצטרכו לשבור את השולחנות... ואז, לא יהי' היכן להניח הכוסות, ומה גם שאלו שישנים לא יהי' להם שולחן להשען עליו... ובמילא, מוכרחים השולחנות להשאר בשלימותם;

אבל, למאי נפק"מ מה קורה עם השולחנות וכל שאר הענינים, העיקר הוא – שצריכים את משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים, ובגלוי ממש, "מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו, ויוכף כל ישראל לילך בה ולחזק בדה, וילחם מלחמות ה' וינצח, ויבנה מקדש במקומו"¹⁷, או באופן ד"זכו, עם ענני שמיא"¹⁸, שאז ירד ויתגלה ביהמ"ק מן השמים¹⁹.

ובפשטות – שבעגלא דידן ממש, "לא עיכבם אפילו כהרף עין", נראה את קיום היעוד "ואולך אתכם קוממיות", ונראה ש"לילה כיום יאיר", ונראה בגלוי את הפירוש של כל הברכות דשיעור חומש היומי באופן של ברכות נגלות, בטוב הנראה והנגלה למטה מעשרה טפחים, "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה", כולל – "הגדושה" (כמ"ש בסידורו של הבעש"ט), "כוסו רוי"²⁰, באופן ד"די והותר"²¹, במהרה בימינו ממש.

[ניגנו "ווי וואַנט משיח נאָר" בהתלהבות עצומה משך כשעה ומחצה!]²²...

(משיחת ל"ג בעומר ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

14 משפטים כא, יו"ד. 19 פרש"י ותוס' – סוכה מא, סע"א. ועוד.

15 רמב"ם הל' אישות פי"ג ה"א ואילך. 20 תהלים כג, ה.

16 הל' דעות פ"ה ה"ד. הל' איסורי ביאה פכ"א 21 ע"ד ויקהל לו, ז.

הי"ב. 22 ראה באריכות יותר על המאורעות בהתוועדות

זו ב"יומן תשמ"ו" שנדפס בגליון תרכ"ע 13 ואילך. 17 רמב"ם הל' מלכים ספי"א.

18 סנהדרין צח, א.

היתכן שבמשך יותר מ-1900 שנים לא יכולים כל בני"י להקריב קרבנות בבית המקדש?!...

הציווי דפסח שני (שע"י נעשה התיקון והשלימות דפסח ראשון) בא לאחר ויע"י הקדמת הטענה "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'", דאף שידעו הסיבה והטעם שאינם יכולים להקריב קרבן, ואמרו זאת בעצמם בהתחלת דבריהם: "אנחנו טמאים לנפש אדם", מ"מ, טענו בכל התוקף "למה נגרע", היתכן – תהי' הסיבה איזו שתהי' – שלא נוכל להקריב קרבן! טענה זו – "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'" – היא גם (ובעיקר) בנוגע לזמן הגלות: מעמדם ומצבם של בני"י בזמן הגלות הוא באופן של "טמאים לנפש אדם", דאף ש"אתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום",¹ ועד לחיים נצחיים בלי הפסק בינתיים, מ"מ, "כולנו טמאי מתים",³ מצד השייכות להדורות שלפנינו שכבר אינם בין החיים, ודוגמתם ברוחניות – שאף שכבר "כלו כל הקיצין",⁴ מ"מ, נמצאים עדיין בזמן הגלות מצד העניינים הבלתי-רצויים שהיו בדורות שלפנינו, החל מהדור דחורבן בית ראשון, והדור דחורבן בית שני. ועל זה צועקים בני"י: "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'", היתכן שנמצאים עדיין בזמן הגלות, שביהמ"ק חרב, ואי אפשר להקריב קרבנות?!... ובמכ"ש וק"ו:

הטענה "למה נגרע" שאודותה מדובר בכתוב, היתה (א) טענה של כמה אנשים בלבד, (ב) ובנוגע לקרבן אחד בלבד, (ג) וקרבן שאינו בשלימות דשאר הקרבנות מצד שייכותו לפסח מצרים, שנוסף לכך שהי' לפני מתן-תורה (לפני הדיבור),⁵ לא הקריבוהו ולא היוז את דמו ע"ג המזבח במקום המיוחד להקרבנות (המשכן ומקדש, "בית לה' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות",⁶) כי אם נתינת הדם "על שתי המזוזות ועל המשקוף (מעין ודוגמת הזאת הדם ע"ג המזבח)⁷ על הבתים אשר יאכלו אותו בהם",⁸ ולא עוד אלא שהבתים עצמם (ביחד עם בני"י שבהם)⁹ היו בארץ מצרים, תחת שליטתו של פרעה.

ואילו הטענה "למה נגרע" בנוגע לזמן הגלות, היא (א) בנוגע לכל בני"י, (ב) בנוגע לכל הקרבנות, (ג) וקרבנות בשלימותם שהיו צריכים להקריב ע"ג המזבח בביהמ"ק שבא"י – היתכן שבמשך יותר מ-1900 שנים לא יכולים כל בני"י להקריב קרבנות בביהמ"ק?!...

ועוד ועיקר: ביציאת מצרים (פסח מצרים) היו כו"כ מבני"י שלא רצו לצאת ממצרים, עד שפרעה הוצרך לשלחם ולגרשם ממצרים, כמ"ש "ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו" ("על כרחם"),¹⁰ "בשלח פרעה את העם",¹¹ ורק אז נעשו בני חורין, משא"כ בגאולה העתידה לא יהי' צורך ח"ו לגרש יהודי מהגלות, כיון שזועק מצד עצמו "למה נגרע"!

- (1) בהעלותך ט, ז.
- (2) ואתחנן ד, ד. וראה אבות דר"ג ספ"ד.
- (3) ל' היראים ששכ"ה (בהשלם – סרע"ז). רדב"ז הל' בכורים פ"ה ה"ט. ב"ח יו"ד ששכ"ב. מג"א סתקס"א סק"ב. ובכ"מ.
- (4) סנהדרין צז, ב.
- (5) ראה חגיגה ו, א-ב. ובכ"מ.

- (6) רמב"ם ריש הל' ביהב"ח.
- (7) ראה לקו"ש חכ"ז ע' 78. וש"נ.
- (8) בא יב, ז.
- (9) ובפרט שנתייבו להיות בהבתים (שם, כב).
- (10) ס"פ שמות ובפרש"י.
- (11) ר"פ בשלח.

והמענה לטענת בני"י על זמן הגלות, "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'" – בענינו של פסח שני:

אם בנוגע לחסרון דהקרבנות קרבן פסח פעם אחת אצל אחד מישראל אומרת התורה שאין זה דבר האבוד כיון שמתקנים ומשלימים החסרון – בנוגע לחסרון דהקרבנות כל הקרבנות במשך קרוב לאלפיים שנה אצל כל בני"י, בודאי ובודאי שאין זה דבר האבוד כיון שמתקנים ומשלימים החסרון.

ובהקדמה: אף שגם בזמן הגלות משלימים הענין דהקרבנות ע"י אמירת פרשיות הקרבנות, שעז"נ¹² "ונשלמה פרים שפתינו" – אין זה דומה להשלימות האמיתית שנעשית ע"י הקרבנות בגשמיות כפשוטם, בהמה מן החי, מנחה מן הצומח, ומלח ("על כל קרבנך תקריב מלח"¹³) מן הדומם, ובאופן שכולם (ג' הסוגים דדצ"ח¹⁴) מתאחדים יחדיו ע"י האדם המקריב ("אדם כי יקריב מכם קרבן לה"¹⁵).

ומזה מובן שהמענה האמיתי לטענה "למה נגרע", הוא, עי"ז שמתקנים ומשלימים את כל העניינים דהקרבנות בגשמיות כפשוטם שהיו חסרים במשך קרוב לאלפיים שנות הגלות, שכל זה יתוקן ויושלם בביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני-כוננו ידך"¹⁶, ש"בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים"¹⁷, ובו יהיו כלולים גם בית ראשון (שנבנה בחודש זיו) ובית שני¹⁸.

ויש להוסיף, שעצם העובדה שבני"י נמצאים בגלות ואינם יכולים להקריב קרבנות ("לבלתי הקריב את קרבן ה'") הו"ע של קרבן (ועד לקרבן) שאין למעלה ממנו:

"קרבן" ("אדם כי יקריב מכם קרבן לה"¹⁹) ענינו מסירת נפש²⁰, ואין לך מסירת-נפש גדולה מזה שיהודי "מניח" שהקב"ה ישאיר אותו בגלות!...

יכול הי' יהודי לבלבל את כל סדר ההשתלשלות כדי למנוע שבנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו (כאו"א מישראל) יהי' בגלות!

היתכן – הי' יכול יהודי לטעון – שהקב"ה משאיר אותו בגלות, ובפרט בגלות ארוך, אלף שנים, ועד קרוב לאלפיים שנה, וגלות קשה, ככל קשיי הגלות שהיו, ל"ע, בדורות שלפניו, ועד לדור האחרון שלפני דורנו זה, וגם בדורנו זה שבחסדי ה' נמצאים במלכות של חסד, שעושה טובות גדולות לבני"י שיוכלו ללמוד תורה ולקיים מצוות מתוך מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, ומתוך הרחבה, "המקיים את התורה מעושר"²¹ – ה"ז סוכ"ס מעמד ומצב של גלות. (משיחת ט"ו אייר ה'תנש"א – בלתי מוגה)

- (12) הושע יג, ג. וראה שו"ע אדה"ז או"ח (מהדו"ב)
- (13) ויקרא ב, יג.
- (14) כיון ש"כל החי עולה לה' ע"י בהמה אחת, וכל הצומח ע"י עשרון סלת אחד בלול בשמן כו" (תניא פל"ד).
- (15) שם א, ב.

- (16) בשלח טו, יז.
- (17) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.
- (18) ראה זח"ג רכא, א.
- (19) ראה לקר"ת ויקרא ב, ב ואילך. ובכ"מ.
- (20) ראה רמב"ן ויקרא א, ט.
- (21) ע"פ ל' חז"ל – אבות פ"ד מ"ט.

